

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrto leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan prej.

Tečaj Li.

V Ljubljani, 26. avgusta 1898.

List 33.

Marija Celarca.

Spomin na 11. avgusta 1898.

Med gorovjem in skalovjem
Lepa je ledinica;
Tam stanuje, in kraljuje
Zdaj Marija Celarca,

Na altarček mali darček
O Marija! dam za Te:
Me usliši, in zapiši
V zlato Jezusa srce.

Vse nadložne in ubožne
Tebi izročujemo;
V vsaki sili se jih vsmili,
K Tebi vsi vzdihujejo.

Naše starše in tovarše
V svojo brambo sprejmi zdaj;
Hirajoče, vmirajoče
Potolaži Ti vselej.

Srce svoje in nja boje
Tebi vse prepuščamo;
Ti nas brani, stoj na strani,
Da nikdar ne pademo.

Stegni roke črez otroke,
Ko sovražnik nas lovi;
V smrtni rosi za nas prosi,
Da nas satan ne dobi.

* * *

Iz nižave na višave
Rajske nam dospeti daj,
Da častimo in slavimo
Te Marija! vekomaj.

Simon Gaberc.

Čegava bode zmaga?

Vernike na zemlji imenujejo cerkveni očetje vojskujočo cerkev. In to so v resnici. Ne glede na težave in skrbi, s katerimi se mora boriti vsak posameznik, ne glede na skušnjave, katerim se mora vsakdo z vsemi silami ustavljati, — se vojskujejo vsi kristjani skupno proti neštevilni množici očitnih in skrivnih sovražnikov Kristusovih. — Kolikor časa obstoja vera v živega Boga in časti kako človeško srce svojega Gospoda in Boga, ravno tako dolgo se bore častilci Gospodovi proti sovražnim silam. — Že Judje pred Kristusom so trpeli neprestano preganjanje in sovražne napade od malikovalskih sosedov, — radi vere v jednega, edino pravega Boga.

Strašno je divjalo sovraštvo do Kristusovega imena prva stoletja po Odrešenikovi smrti. Rimski cesarji so zastavili vse svoje moči, da bi iztrebili vero krščansko; kri mučenikov je namakala tla vsega cesarstva, toda stanovitni prvi kristjani, hrabri bojovníki Kristusovi se niso ustrašili nobenega preganjanja, neustrašeni so korakali drug za drugim na morišče in s tem sijajno zmagali svoje nasprotnike. Rimsko cesarstvo je izginilo z zemeljskega površja, cerkev Kristusova, vojskujoča cerkev, se je mirno in blagodejno razvijala stoletja dolgo. — Vstali so novi sovražniki, pretili so cerkvi s pogubo krivoverni Mavri, divji Turki, pogubni Lutrovi nauki in zdivjani prekucuh francoski; zopet so se morali vsi ti sramotno umakniti v ozadje. Z vsemi temi sovražniki se je cerkev morala boriti proti meču in oguju. A zadnji čas so si omislili njeni nasprotniki drugo orožje, ki je na unanje sicer nedolžno in neškodljivo, a v resnici hujše kot najbolj nabrušeno bo-

dalo: s peresom in časopisjem hočejo spodkopati tla krščanstvu in iztrgati človeštvu vero v Boga. Na milijone izvodov takih časopisov gre vsako leto med svet, da izvršujejo svoje poslanstvo: blatijo in sramote duhovnike, smešijo cerkvene obrede in ponižujejo poštene katoličane. V prvi vrsti se odlikujejo v tem socijalni demokrati, ki skrivajo pod pretvezo, da se potegujejo za koristi nižjega ljudstva, jedini namen, da zasramujejo krščanstvo in si ob enem polnijo židovske žepe. Drugi so takozvani absolutni narodnjaki, katerim je narodnost njih bog in hočejo, da bi se ji vera uklonila in da bi cerkev služila njenim namenom. Katoliška cerkev sicer ni nikoli priporočala mejnarodnosti, toda tega ni privolila nikoli in tudi ne bode, da bi se zavoljo narodnosti zanemarjala vera in verske dolžnosti. Bodimo Slovenci, ali bodimo katoliški Slovenci! — Taki so torej nasprotniki cerkve in njih pomočki. Ali pa morda cerkev pri vsem tem roke križem drži in mirno gleda sovražno počenjanje? Nikakor ne. Prepričana je sicer, da je vsi sovražniki ne morejo ugonobiti, ker njeni božji Ustanovitelj je obljubil, da ostane pri nji do konca sveta. Toda marsikdo se da pregovoriti od krivih naukov novodobnih prerokov in se tako pogubi. Tega pa ona nikakor ne more mirnim srcem dopustiti. Zato se tudi ona poslužuje časopisja, katero zagovarja njene pravice, pobija trditve nasprotnikov in uči vernike, kako se jim je vesti napram sovražnim naukom, da ostanejo neomahljivi v svojem verskem prepričanju. Vrh tega ustanavlja pobožne družbe in bratovščine, katere oživljajo versko gorečnost med vsemi ljudskimi slojevi in tvorijo trdno obrambo proti vsem napadom njenih nasprotnikov. To je tista armada, s katero bode cerkev kakor vselej, tako tudi sedaj brezdvombeno premagala vse svoje sovražnike. Zastonj se torej vesele njeni nasprotniki, če mislijo, da se bliža njen pogin. Nasprotno, cerkev bode zmago-slavno dvigala Kristusov prapor kljub vsem sovražnim trumam do konca sveta.

Marijino vnebovzetje.

(Konec.)

Tolika in nepopisljiva čast in slava je doletela telo preblažene Device. Kaj pa njena duša?

Marije jedine izmed vseh ljudi ni zadela nikakoršna sodba. Nobenega odgovora ji ni bilo treba glede vseh neizmernih prejetih milosti. Marija jedina je prosta tistih postav, katerim so podvrženi vsi Adamovi otroci. Tudi slednji dan ne bo sojena, ampak prišla bo na desnici svojega božjega Sina ter bo ž njim vred sodila vse ljudi.

Takoj po njeni smrti pripeljal je Jezus Kristus sam njeno dušo pred sedež presvete Trojice in nagovoril v pričo vseh zveličanih večnega Očeta: „Glej, večni Oče, moja preljubljena Mati, Tvoja izvoljena hči, in deviška nevesta sv. Duha je prišla, da prevzame večni sedež in večno slavo, ktera je njenemu zasluženi pripravljena. Ona je jedina cvetica med trnjem, ki je tako čista in lepa, da je vredna sedeža, katerega ne doseže nobena druga stvar“. Presveta duša deviške Matere je bila posajena po teh besedah na desnico njenega Sina, na kraljevski sedež, kamor ne človek, ne angelj nikdar vso večnost ne bo povzdignjen.

To je bil še-le začetek Marijine slave v srečnih nobesih. Pričakovala jo je še večja čast. Gospod Bog je sklenil, da se povrne Marijina preblažena duša nazaj na zemljo, da obudi svoje presveto telo in se sklene ž njim. Tako se je zgodilo. Marija se vzdigne iz groba z dušo in telesom. Kamen na grobu ni bil odvaljen. V grobu je ostala le obleka in tančice in sicer tako, kakor je bilo njeno presveto telo zagrnjeno. Kdo popiše lepoto in milobo preblažene Device in Matere božje po njenem ustajenji iz groba! Precej pri grobu se uredi nova procesija z nebeško godbo in angeljskim petjem. Svetniki in angelji se pomikajo naprej proti sv. raju, na zadnje pa gre Gospod Jezus Kristus, in na njegovi desnici kraljica, oblečena z zlatom neumrljivosti, tako veličastna in lepa, da jo strme občudujejo vsi nebeški prebivalci. Mej tem sprevedom pa se glasi angeljska pesem: „Pridite hčere Sijonske in pogledjte svojo kraljico, ktero jutranje zvezde hvalijo, in jo sinovi Najvišjega slavijo in častijo. Kdo je ona, ki se vzdiga iz puščave, kakor dimni steber iz dišav mire in kadila?“ (Vis. pes. 3, 6.). Kdo je ona, ki pride, kakor vzhajajoča zarja, lepa kakor luna, izvoljena kakor solnce, strašna kakor zvrščena vojskina truma (6, 9.). „Kdo je ona, ki pride iz puščave, polna oveseljenja, naslonjena na svojega ljubega?“ (8, 5.)

O srečna, presrečna nebesa, dobile ste svojo kraljico!

Koliko veselje za preblaženo Mater Gospodovo, ko vidi vse neštevilne trume angeljev božjih, njihovo lepoto in čistost, njihovo ljubezen do vsegamogočnega Boga! Kak razloček! Tu na zemlji je živela sredi nevernih, lahkomisljenih, hudobnih ljudi, zdaj pa je obdana od milijonov čistih duhov, ki vsi hrepene in gore v presveti ljubezni do svojega Boga. Ali, kakor se zgubi majhna oljnata lučica v bliščeči solčni svetlobi, tako izginejo vse angeljske vrste pred slavo in

veličastvom božjega Sina, katerega gleda zdaj njegova presrečna mati z dušo in telesom v Njegovih nebeških luči.

Kolika radost to za Marijo, a še več jo čaka.

Božji Sin pelje svojo mater pred sedež Očetov, ki ga obdajajo Kerubini in Serafini. Večni Oče pozdravi in objame svojo preljubljeno hčer, a Jezus pravi: „Moji materi naj bodo podložne vse stvari, katere sem ustvaril in odrešil; kar imam jaz kot kralj, naj ima ona kot najvišja kraljica. Taki kraljici pa se spodobi kraljeva krona na vse večne čase“.

Krona je bila že pripravljena; tako svetle in dragocene še ni videla nobena stvar. To ni krona iz zlata in posuta z dragimi biseri, ampak napravljena je iz samih milosti, katere je podelil Vsegamogočni ponižni Devici. To krono ovija venec vere, upanja, ljubezni, zvestobe, čistosti, srčnosti itd. Ta venec prelepih čednosti si je Marija sama spletla, a spopolnil ga je Bog.

To krono nebeške slave položi presveta Trojica na glavo preblaženi Devici Mariji. S to krono je dobila Marija oblast nad Kerubini in Serafini in nad vsemi angeljskimi kori. Dobila je oblast nad celimi nebesi, čez vso zemljo in vse njene stvari.

Marija je prejela tedaj krono nebeško. Veselimo se, ker je naša preljuba Mati tako visoko povzdignjena! Akoravno se je ločila od nas in šla v visoka nebesa, vendar je s svojim srcem še vedno pri nas.

Marija kraljuje sedaj v nebesih in uživa največje veselje, kakoršnega je zmožna katera stvar. To izveličanje je dosegla sicer z božjo pomočjo, vendar je tudi sama sodelovala z božjo milostjo. Tudi nam daje Bog neštivilno milosti. Ako hočemo kedaj biti z Marijo v nebesih, moramo tudi mi posluževati se milostij, kakor se jih je Marija. Druge poti ni v nebesa.

O sladka kraljica nebeška in naša predobra Mati! Ti si sicer zapustila to revno zemljo in si zdaj kraljica vseh angeljev in svetnikov božjih, vendar naše reve nisi pozabila. O preblažena Devica! ozri se s svojega veličastnega sedeža s svojimi milostljivimi očmi na nas, in bodi nam milostljiva. Saj si pri svojem odhodu obljubila, da nas ne boš pozabila, torej oziraj se milostljivo na nas in stoj nam na strani tako dolgo, da pridemo tudi mi k Tebi v sveti raj.

O koncu katoliške cerkve.

(Konec.)

Ali je pa res, da ne žive izobraženi, mogočni in bogati katoliško?

Hvala Bogu, v vseh stanovih, in tako tudi v višjih najdeš mnogo dobrih katoličanov. Oni, ki žive v velikih mestih, vedo to najbolje. Najlepše zglede bi vam lahko naveli — iz cesarske rodbine, iz plemenitih stanov, visokih uradnikov in meščanov.

Res je pa tudi, najbolj polni priprosto ljudstvo cerkve, ono prejema najraje sv. zakramente in kaže svojo vero v dejanji. Kaj pa sledi iz tega? Da bo največ priprostega ljudstva zveličanega. Ali so pa izvzeti imenitni gospodje in jim ni treba spolnovati cerkvenih postav? Ali imajo višji stanovi svoja nebesa, v katera bodo prišli, akoravno so razuzdano živeli? Čudno je, da kliče Gospod Jezus bogatinom: „Gorje vam bogatim“. (Luk. 4, 24.)

Ali je res stanje katoliške cerkve tako slabo in obupno, da je cerkev umirajočemu podobna?

Kakoršna glava, tako celo telo. Poglejmo glavo katoliške cerkve Leona XIII. Leta 1888 je praznoval 50letnico svojega svečeništva, in l. 1893 50letnico svojega škofovanja. Ne le priprosto ljudstvo, ampak tudi vladarji so čestitali svetemu očetu; in ne samo katoliški vladarji, marveč tudi drugoverci, vsi kralji in cesarji Evrope ne glede kake vere so, sam ruski car in sultan, celo neverni vladarji Kine, Japonskega in Afrike. Kaj tacega svet že dolgo ni videl, in svet je videl to sedaj, ko so sveti oče jetnik!

Ako je glava tako čaščena, telo gotovo ni bolno.

Kako tesno so združeni škofje s svetim očetom, in duhovniki s škofi!

„Sveti Oče! ohrani jih v svojem imenu, katere si mi dal, da bodo eno, kakor tudi mi.“ (Jan. 17, 11.)

Ta molitev velikega duhovna našega Gospoda se spolnuje dandanes na spodbudljiv način. Poglej, kako se zbirajo škofje okoli prestola svetega Petra, kako ubogajo njegove ukaze! In družba, katere člani so tako tesno in živo spojeni, katere pojedinci tako čvrsto delujejo, taka družba naj bi bila pri koncu?

Kako globoko je ukoreninjena katoliška zaveza v vernem ljudstvu! Človek mora strmeti!

Poslušaj! Ko so hoteli proglašiti papežev nezmotljivost, tedaj je pisalo vse križem: Če se to zgodi, odpade polovica Nemčije od Rima. In koliko jih je odpadlo, ko je Rim proglašil ono resnico? Katoliško ljudstvo, tebe so krivo sodili! Vera je vkoreninjena globoko v tvojih srcih.

Katoliška vera ni mrtva, to dokazuje bujno katoliško življenje.

Samostani, posebno ženski, imajo dosti prebivalcev. Stari redovi se oživljajo in nove družbe

snujejo. Stare cerkve se popravljajo in nove zidajo. Koliko moč ima že katoliško časopisje!

Tudi na polju umetnosti in učenosti katoliška cerkev ni zaostala. Kako lepo se razvijajo njeni zavodi, šole, bratovščine, kake učenjake izreja vedno!

Zadosti! — Cerkev, katera tako lepo in blagonosno deluje, ni bolna, ona je polna moči in življenja.

Macaulay, protestantovski zgodovinar, piše: „Pri katoliški cerkvi ne zapazimo nikakoršnih znamenj, da bi se bližala koncu. . . . Mi slišimo večkrat, da svet napreduje od dne do dne, in da ta napredek povzročuje protestantizem. Toda mi imamo tehtne vzroke o tem dvomiti. . . . Ako se je na svetu kaj spreobrnilo, je to delo katoliške cerkve!“ V istem smislu se izrazi učenjak Vitet: „Katoliška cerkev naj bi bila smrtnobolna? Drevo, ki se hoče posušiti, nima tacihi vej in ne rodi tacega sadu. Tu je soka v obilici, tu so neovrgljivi dokazi mladosti in čvrstosti.“

Ali bo res obstala katoliška cerkev do konca sveta? Ali niso sveti oče sami v skrbeh radi tega? Ali niso ukazali moliti za cerkev? Torej bo kmalu konec!

Res je, sveti oče so ukazali moliti za katoliško cerkev, toda ne zato, kot bi se bali za njen obstanek, temveč, da bi se razširila in dobila potrebnih prostostij.

Kedaj bi pa bilo konec katoliške cerkve? Če bi sv. Peter ne imel nobenega naslednika več; če bi ne bilo več papeža, potem bi bilo vse zgubljeno. Ali se bo to kedaj zgodilo?

Ko so papež Pij IX. hudo zboleli, je cel svet komaj pričakoval, kaj bo sedaj. Takrat je izšlo zgodovinsko delo, katero prerokuje: „S Pijem IX. bo najbrže zadnji papež pokopan“. — Pij IX. so umrli, takoj se zbero kardinali, in drugi dan je bil še ob rakvi Pija IX. izvoljen novi papež Lev XIII.

To bi se lahko zgodilo, da bi morda dalj časa ne bilo nobenega papeža, toda nazadnje bo le vedno nov papež zasedel Petrov prestol, kajti Kristus je rekel: „Ti si Peter in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklerska vrata je ne bodo zmagale“. (Mat. 16, 18.)

Prašajmo še jedenkrat: Kedaj bi pa šlo h koncu s katoliško cerkvijo? Ko bi ne bilo nobenega škofa in duhovna več, ko bi se ne oznanjevala več božja beseda, ko bi se ne delili več sv. zakramenti.

Ali se bo to kedaj zgodilo?

Nikoli! Vedno bodo škofje in duhovni, nasledniki apostolov ne bodo izmrli. Gospod Jezus

sam je rekel: „Jaz sem z vami vse dni do konca sveta“. (Mat. 28, 20.) Ker bodo pa vedno škofje in duhovni, bodo tudi vedno ljudje, ki bodo poslušali božjo besedo in prejeli sv. zakramente. Nikdar in nikoli se ne bo pisalo: „Po prenehanju katoliške cerkve“.

Za časa kulturnega boja so bili nalepili v nekem nemškem mestu slike na zidove, in videl si skalo sv. Petra, v katero se zaganjajo z vso silo morskimi valovi. Na bregu stoje nekateri gospodje. Ti so slekli svoje suknje, odložili klobuke in sedaj vlečejo z vso silo vrvi in verige, katere so ovite okoli skale.

V ozadju se pa hudič na vsa usta reži in smeje. Pod podobo so bile tiskane sledeče besede, katere govori hudič gospodom: „Gospoda moja, ali ste trapasti? Jaz sam, satan, se s celim pekлом mučim že okoli 2000 let, da bi ugonobil to skalo, pa tudi še kosca nisem mogel odkrušiti. In vi hočete to skalo prevrniti?“

Krasna podoba k Jesusovim besedam: „Ti si Peter, in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklerska vrata je ne bodo zmagale. (Mat. 16, 18.)

Res je, visoki in močni valovi se zaganjajo v sveto cerkev za časa preganjanja. Nebo je temno, prepreženo z oblaki, bliski švigajo, grom pretresa zemljo, marsikdaj udari strela na tla, prestoli se razrušijo, kraljestva zginejo, toda slednjič posije zopet solnce in pozlati skalo sredi morja. Ali je omajana skala?

Trdneje stoji kot naši hribovi! Ali jo je vihar kaj poškodoval? Prah in nesnago je valo je odplavilo, čistejša kot preje se sveti v solnčnih žarkih!

„Ložje, pravi sv. Krizostom, bi ugasnil solnce, kot uničil cerkev“.

„Katoliške cerkve bo kmalu konec“, ta pesem je toraj že stara in obrabljena. Vsak sovražnik Kristusov jo je zapel, kakor je farizeje slišal; nihče ni videl njenega konca in ga tudi videl ne bo, ker ona je zidana na božjo Vsegamogočnost.

Sedaj je vojskujoča cerkev, toda na koncu dnij bo zmagujoča, njena konečna zmaga je gotova in neovrgljiva.

Kdor zapusti cerkev, je večno zgubljen! Kdor ji ostane zvest, veruje, kar zapoveduje verovati; stori, kar zahteva, ta se bo gotovo njene zmage in slave udeležil in jo praznoval na vekov veke, kajti Kristus je rekel: „Nebo in zemlja bota prešla, moje besede pa ne bodo prešle“. (Mat. 24, 35.)

Monsignor Jeranova dijaška miza.

Dijaške počitnice se bližajo svojemu koncu. Zopet bodo jeli prihajati iz vseh strani naše dežele v Ljubljano dijaki, da nadaljujejo ali začenejo svoje nauke. Kdor pozna le količjak naše dijaštvo, ve dobro, da je ogromna večina revnega, siromašnega stanu. Ako pa ni obdaril dobri Bog našega naroda z vso gmotno obilnostjo, z dovoljnimi materialnimi sredstvi, razlil je v tem večji meri svoj blagoslov na njegovega duha, podelil mu je nenavadno velike duševne zmožnosti, s katerimi mu je mogoče nadomestiti vse druge nedostatke. Mladina naša je, to mora priznati vsakdo, bogato nadarjena; kjer študirajo Slovenci poleg dijakov druge narodnosti, povsod se odlikujejo po svoji pridnosti in zmožnosti. Tako je n. pr. letos na ljubljanski gimnaziji 14 slovenskih osmošolcev napravilo maturo z odliko, a Nemec samo jeden. Našemu narodu je treba mnogo izobraženih mož; manjka nam duhovnikov, učiteljev, uradnikov, manjka nam izobraženstva sploh. Kjer bi lahko zasedli dobra mesta domači ljudje ter delovali v prid svojemu narodu, tam se šopirijo tujci, prezirajo naš mili jezik in nam škodujejo v mnogovrstnem oziru. In to le radi tega, ker nimamo lastnih sposobnih mož. — In kako bi jih imeli! Ljudje, stariši, ki imajo dobre, nadarjene otroke, so preubogi, da bi jih v šolah sami vzdrževali. Ne morejo. Zato je sveta dolžnost onih, katere je Bog obdaril s kakim premoženjem, da po svojih močeh temu opomorejo. In to lahko store, ne da bi se preveč oškodovali. Z majhnim darom morejo storiti veliko bogo in rodoljubno delo. Mi vsi pomnimo pokojnega mons. kanonika Luka Jerana. Gotovo je znana večini čast. bralcev njegova dobrotljivost, požrtovalnost in usmiljenje do dijakov. Lahko bi ga imenovali očeta ubozega našega dijaštva. On je ustanovil s pomočjo dobrotnikov dijaško mizo. To je tista blagodejna naprava, ki je reševala toliko siromašne mladine naše, da ni popustila šole in se pozgubila mej svetom. To je tista široka miza, za katero je preko sto dijakov dobivalo opoldne in deloma tudi zvečer gorkih jedil. To je miza, na kateri dobiva premnogo dijakov denarne pomoči, da plačuje gospodinjam stanovanje. Na tej mizi dobiva več dijakov v trdi zimi obuval in gorkih oblek. — Da ni storil pokojni mons. Jeran ničesar družega kakor to — je stokrat vreden, da ga ohranijo Slovenci v večnem hvaležnem spominu. Ta „miza“ je bila Jeranova glavna skrb. Na to mizo je položil skoro vsa svoja denarna sredstva, zato se ni čudil nikdo — ko je skoro primanjkovalo za njegov pogreb . . . Jeran je umrl. Dijaki pa še žive, še več jih je, in ravno tako so lačni, raztrgani, treba je pomoči ko prej. Prevzel je to butaro na se vreden njegov naslednik veleč. gosp. kanonik Kalan.

Z Jeranovo vnemo se je poprijel usmiljenja vrednega našega dijaštva. S pomočjo dobrotnikov mladine naše je istotako kot pokojni Jeran prekrboval „mizo“ z vsem potrebnim. Kdor je pa primerjal dobrotne doneske, ki so se vedno naznanjali v „Slovcu“ in deloma v „Danici“, s stroški, ki so dosegli preteklo leto skoro tri tisočake, je videl, da so bili ti za precej stotakov manjši. A požrtovalnost novega „finančnega ministra“ dijaške mize ni odjenjala. Tudi prihodnje šolsko leto je sklenil nadaljevati to bogoljubno delo. Saj vspehi se kažejo

očitno. Od 140 podpiranih dijakov jih je letos dovršilo 120 s povcljnim vspehom. Prepričani smo, da z njim vred tudi drugi dosedanji dobrotniki ne bodo omagali; gotovo ne, preverjeni smo, da bodo podvojili svojo radodarnost ter pridobivali naši „mizi“ še mnogo novih prijateljev. Prosimo pa, da bi se dobrotniki jeli spominjati dijakov že pred začetkom šole, da se blagajnica vsaj nekoliko opomore, kajti takoj v začetku bodo obkrožali „finančnega ministra“: koliko knjig jim je še treba. Dobrotni Bog, ki vidi vsako dobro delo, Vam bode poplačal najmanjši dar stotero.

D. V.

Opomba. Kakor znano, se pošiljajo darovi za dijaško mizo stolnemu kanoniku Andr. Kalanu v Ljubljani.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Shod slovenskih visokošolcev.) Dne 19., 20. in 21. t. m. so zborovali v Ljubljani slovenski akademiki, da izrazijo na veličasten način opravičeno zahtevo po slovenskem vseučilišču v Ljubljani in da se skupno razgovore, kako naj se organizujejo v svojem delovanju, da bodo mogli izdatno koristiti svojemu narodu. — V petek, 19. avgusta so napravili ob 9. uri zvečer sijajno serenado po mestu. Spremljali so jih ljubljanski „Sokoli“ z zastavo, in koder je korakal slavnosten sprevod, povsod so jih obsipale z oken Slovenke s šopki in cvetjem. Na glavnem trgu pred mestno hišo so zapeli tri lepe pesmi, in župan Hribar jih je pozdravil z balkona v imenu ljubljanskega mesta. Drugi dan dopoldne je bilo prvo zborovanje. Udeležila so se ga vsa slov. akad. društva: „Slovenija“, „Danica“, „Triglav“, „Slovenski klub“, letošnji abiturijentje in nekateri goriški bogoslovci. Govoril in obširno utemeljeval je zahtevo po slov. vseučilišču v naši metropoli akad. K. Vodušek. Soglasno se je sprejela primerna resolucija. V tej točki so bili akademiki vsi jedini. Istega dne popoldne je bilo drugo zborovanje. Na dnevnem redu je bila obćedijaška organizacija. Govoril je akademik Reiser („Slovenijan“) in razpravljaj, kako naj bi dijaki že v svojih šolskih letih s pridom delovali za narod, kako naj bi ne le z bobnečimi frazami skušali ljudstvu koristiti, temveč v resnici kaj tudi storili zlasti na socialnem polju. Zato pa treba, je dejal govornik, da se dijaki družijo med seboj. V skupnem delovanju bodo mogli kaj uspešnega doseči. V ta namen naj bi vstopil vsakdo v že obstoječa slov. akad. društva, in sicer na Dunaju v „Slovenijo“ (katoliško akad. društvo „Danico“ je popolnoma prezrl), v Gradcu v „Triglav“, v Pragi pa v „Slov. klub“. Za svoje počitniško delovanje pa imajo ijaki d posebno društvo „Sava“. V to društvo naj bi vstopili vsi akademiki.

Akad. Šinkovec („Daničar“) je pritrdil govorniku, da bi bilo res želeli, da bi se združili vsi slovenski visokošolci, združili naj bi se na katoliški. krščanski podlagi. Ako se postavi dijaška organizacija na krščansko socialen temelj, je dejal govornik, potem bomo delovali vsi skupaj, toda če ne vsprejmete te točke v svoj program, je skupno delovanje nemogoče. — Žalostni prizori so sledili tem besedam. Slišali so se klici: Mi nečemo slišati o nobenem

krščanstvu! in podobni vzkliki. Okoli 160 dijakov je glasovalo proti govornikovemu predlogu, in zanj je bilo le 13 krščansko mislečih dijakov. Stud. med. Breclj („Daničar“) je nato zaklical: Torej krščanstvo je jedina preporna točka med nami! In ravno to točko je vsprejela tudi narodno napredna stranka v svoj program; krščanstvo je vsprejel v svoj program ves slovenski narod na vseslovenskem shodu, — vi ne marate za program našega naroda, zato tudi ne marate biti narodni! Nekoliko osupnile so te besede prostomiselnih dijaštvo. Toda potolažili so se z nekaterimi praznimi frazami, katere so spuščali nekateri „napredni“ akademiki v zrak. Sklenila je torej ogromna večina, da vstopi v „Savo“, t. j. v društvo, ki odobrava in ob enem tudi goji dvoboj. Žalostni pojavi med našim dijaštvom! Zvečer je bil komers. Tu so se vršile razne napitnice in govori, in mnogi ljubljanski odličnjaki niso našli hvaležnejših snovij, kakor da so morali sramotiti navzoče krščansko misleče dijaštvo, in to le radi tega, ker so predlagali za program dijaške organizacije program vseslovenskega shoda. To ni bilo lepo! Nekaterniki so zabavljali tudi navzočim kršč. socialnim delavcem; in glejte, ravno tisti delavci so sklepali po svojih shodih resolucije za slovensko vseučilišče. To res ni bilo prav. S takim postopanjem je dobil shod, ki naj bi pokazal solidarnost celokupnega slovenskega dijaštva, sramotilen madež, ki premočno pokriva vsak drugi morebiti dober vtis.

Drugi dan so se nadaljevale slavnosti v Kranju.

Razgled po svetu.

Avstrijsko. Čudne razmere vladajo v naši Avstriji. Vladar slavi letos svojo petdesetletnico, in v vsem svojem vladanju menda še ni doživel tako žalostnega notranjega položaja kakor ravno sedaj. Nemci so hoteli in hočejo slaviti vladarjevo slavlje s tem, da žalijo na uprav uporen način predobro cesarjevo srce. Najplemenitejšo napravo, ki jo je dala vladarjeva dobrotljivost avstrijskim narodom, državni zbor, so spremenili v nekako blaznico, kjer se tuli, razbija, pretepa in zmerja kakor v nobeni občestni krčmi. Po svojih shodih spodkopujejo tla avstrijski državi, hujskajo ljudi in jih navdušujejo za blaženo Nemčijo. Zanetili so mednarodni boj na Češkem, Moravskem, pri nas in sploh vseh kronovinah. Čas je prišel, da se obnovi pogodba z Ogersko, da se popravi krivice, ki so se doslej godile avstrijskim narodom vsled nepravilne pogodbe. Toda našim „ljudstvo ljubečim“ Nemcem je toliko mari blaginja narodov, kakor lanski sneg; rajši se postavljajo na glavo po zborničnih klopeh, kakor bi pa delali na korist svojim volilcem. Zato je cesar zaključil drž. zbor, in sedaj se pte ministri, da bi storili to, kar bi morali storiti poslanci. Letajo v Išč, kjer biva sedaj cesar, in ga sprašujejo za svet, od tam na Dunaj v svoje pisarne in med svoje akte, z Dunaja zopet v Budimpešto, kjer se pogajajo z ogerskimi ministri. Toda nič kaj jim ne gre po sreči. Zato namerava ministerski predsednik grof Thun 12. septembra zopet sklicati državni zbor in poskusiti še enkrat tem potom svojo srečo. Toda gotovo je, da bodo Nemci pričeli zopet svoje „nedelovanje“, kajti mnogo bolj

so jim pri srcu prazni prepriki kakor resno, uspešno delo. Avstrijski narodi bodo pa zopet plačevali in plačevali, dobili pa nikoli ničesa, — in to vse radi teh lenih sl-parjev.

Dunaj. V ponedeljek o poludesetih po noči je umrl že dalj časa bolni dunajski nadškof dr. Angerer. Mož je bil blag nadpastir in goreč delavec v vinogradu Gospodovem, zato ga je Bog poklical k sebi, da poplača njegov obilen trud. Naj počiva v miru!

Praga. Dne 23. avgusta se je pričel češki katoliški shod. Zjutraj po božji službi zboroval je šolski odsek, ki je sklenil resolucijo, v kateri zahteva ločitev otrok po veri, versko vzgojo učiteljev ter primerne premembe državnega šolskega zakona. Šola vzgajaj v verskem in patrijotičnem duhu.

Hrvatska. Protestantje se trudijo na vse mogoče načine, da bi razširili svoje nauke tudi med Hrvati. Pošiljajo svoje „misijonarje“ po deželi, izdajajo svoj list „Christlicher Alpen-Bote“, v katerem ugibajo na vse strani, kako bi se dalo vgnezditi na Hrvaškem. Toda doslej so imeli prav malo sreče. V celem Hrvatski je le 3000 protestantov, in še ti so, kakor priznava ta list, le naseljenci, Madjari in Nemci. Hrvatski dnevnik „Obzor“ opozarja duhovnike in ljudstvo pred pretečo nevarnostjo — Na cesarjev rojstni dan je posvetil zagrebški nadškof Posilović dva nova križa za stolpa prestolne cerkve v Zagrebu. Križa sta krasno izdelana, bogato pozlačena in imata višino odraslega človeka. Veljala sta oba 3200 gld.

Rim. Časopisi poročajo o bolezni sv. Očeta jako vznemirljive vesti. Pišejo, da papež ne more več čitati in pisati, da se ne more več brigati za tekoča opravila, da govori le težko in ob enem vedno pokaljuje. Vsako premišljevanje, pravijo liberalni časopisi, ga zmuči, in baje celo veliko moliti ne more več. — Take vesti prinašajo dan za dnem liberalni časniki. Da je pa vse to neresnično, potrjuje vatikanski dopisnik francoskega lista „Figaro“, ki pravi, da bolezen papeževa ni tako huda, da bi ne mogel več okrevati. Pred nedavnim je rekel papež svojcem: „Ne vem, zakaj hočejo časopisi na vsak način, da sem bolan“. Predsednik Brazilije, ki je bil pred nekaterimi dnevi pri papežu, je rekel, da so duhovite misli papeža Leona XIII. napravile nanj neizbrisljiv utis. In neki francoski učenjak, ki je bil prejšnji teden vsprejet, je rekel, da je 88letni papež še vedno silen duh. — Sploh pa pravijo zadnja poročila, da je zdravje papežev veliko povoljnejše, in da se spreha papež po vrtovih, čita brevir in sprejema romarje.

Špansko. Vojna je končana, mir je sklenjen. Pogajajo se le še, koliko bodo morali dati nesrečni Španci lačnim ameriškim volkovom. Kuba je zgubljena za vselej, Portoriko tudi. Ne ve se pa še, kako bode s Filipini. Kolik udarec je prizadet s to žalostno vojno Špancem, to izraža neki španski list, ko pravi: Tolika nesreča ni zadela doslej še nobenega naroda. Veljale so Špance te Kubanske homatije, kakor se je preračunilo — nad 1.900.000.000 pezeta. (Pezeta je toliko kot naša krona.)

L. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki srpan (avgust) 1898.

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Pobožnost k sv. Duhu.

b) Posebni nameni:

26.) **Sv. Cefrin.** Krščansko mestno in občinsko predstojništvo. Uslišanje neke prošnje.

27.) **Sv. Jožef Kel.** Red pijaristov. Organizovanje mladeniških zvez, zlasti na Avstrijskem. Kat. učiteljska društva.

28.) **Praznik sl. imena Marijinega.** Dovolitev marijanskih kongregacij po srednjih solah. Razsvetljenje dobrohotnih protestantov, ki berejo kat. časnike.

29.) **Obglavljenje sv. Janeza.** Neustrašena prostodušnost in pohlevna ponižnost. Brezbožne matere in njih ravno tako razuzdane hčere.

30.) **Sv. Reza Limanska.** Cerkev v južni Ameriki Narasčaj redovnih gojencev. Da bi Bog milostljivo odvrnil preveliko zgubo redovnih članov.

31.) **Sv. Rajmund.** Izpraznjene škofijske stolice. Vse dopolane pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine srca Jezusovega, ki so umrli v avgustu in ki bodo v septembru umrli.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda povelečal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Srcem, in Ga še sedaj neprenehoma v najsv. Zakramentu po vsem svetu do konca časov povelečuješ, in du posnemam presv. Serce preblažene, vselej brezmadežne Device Marije, Ti darujem danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII 1885.)

Zlasti Ti jih darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in zlasti današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Serce mojega Jezusa, stori, da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolni odpustek. Pij IX. 26 listop. 1876)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX. 1852)

O sveti Jožef, predpoda in varh častilcev presv. Serca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas!

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolnica, da bi se ji zdravje zboljšalo.

Listek za raznoterosti.

Župnim upraviteljem v Bohinjski Bistrici je namesto dr. Jožefa Grudna imenovan g. kapelan Anton Oblak v Srednjivasi, ki bo excurrendo oskrboval župnijo.

Kanonično umeščen je bil 20. t. m. kurat Jernej Primožič na župnijo Goriče.

Umrli je v tukajšnjem frančiškanskem samostanu v nedeljo dopoldne ob 9. uri. Fr. Ludovik Hostnik, terciarj, rojen 27. marcija 1826 v Škofji Loki. V redu je bil 52 let. R. I. P.

Iz celovške škofije. Župnijo Koprivno je dobil tamošnji provizor, č. g. Alojzij Hutter, župnijo Železno Kapljo vč. g. Andrej Aplen, župnik v Št. Jakobu v Rožu.

Prezv. krški škof dr. A. Mahnič je bival sedaj nekaj časa v Kamniku in v nedeljo je prišel v Ljubljano, kjer ostane nekoliko dnij.

Prevzvišeni knez nadškof Goriški bo birmoval dne 18. septembra v Ročinju.

Na Dobrni se je dne 17. t. m. pripel po grofu Attems u zlat zaslužen križec s krono na prsi preč. g. kanonika Karola Gajška.

V kn. in šk. Alojzijevišče v Ljubljani so se na novo sprejeli za šolsko leto 1898/99 ti-le dijaki: Drnovšek Ivan iz Zagorja, Bester Lovro iz Ovsiša, Kadunec Francišek iz Šmarja, Zupančič Valentin iz Most pri Ljubljani, Adlešič Jurij iz Adlešičev, Bukovič Anton iz Vipave, Debevec Ivan iz Begunj pri Cirknici, Dobravec Francišek iz Radovljice, Gorjanec Martin iz Postojine, Jerman Jakob iz Črnomlja, Kovač Janez iz Postojine, Miklavčič Francišek iz Poljan nad Loko, Pečarič Francišek iz Metlike, Pohar Jožef iz Begunj, Prebil Andrej iz Horjula, Primar Janez iz Mar. Dev. v Polju, Trdan Francišek iz Ribnice, Vodopivec Ivan iz Derkelj pri Krškem. — Prosilcev je bilo 55.

Vseslovenski shod kršč. soc. delavcev se bode vršil veličastno dne 18. septembra t. l. Ob enem se bode blagoslovila zastava slovenske krščansko-socijalne zveze. Kumovala bode zastavi blagorodna gospa Polakova.

Odpustki izbrisejo časne kazni pri Bogu. Kdor zadobi odpustek, ta plača z malo pokoro vse časne kazni. Ko zadobi grešnik odpustek, plača le nekaj malega, večji del dolga plača cerkev z odpustkom. Kdor tedaj ne dela niti pokore, niti se ne udeleži odpustkov, temu ne bodo enkrat ni vinarja pregledali; ali v življenju ali v vicah bo moral zaslužene časne kazni sam pretrpeti. Bog dela kakor knjigo-tržec, ki založi novo knjigo. Delo objavi in daje po nižji ceni, a določi čas, doklejš ta velja. Ko mine, poskoči cena. Kdor hoče sedaj knjigo imeti, mora celo ceno plačati. Tudi Bog; onim, ki se pokore in dobe odpustke, zanese s časnimi kaznimi v življenju in v vicah. Kdor se pa tam premalo pokori in je prelen, da bi se udeležil odpustkov, naj bo pripravljen, da ga bo Bog strogo kaznoval, ali tu ali v večnosti.

Mi smo dolžniki, Bog je upnik, časne kazni, ki še ostanejo, ko se že odpusti krivda in greh, so naši dolgovi. Kdor se malo pokori in odpustke zametava, z onim bo storil Bog, kakor upnik z lenim plačnikom. Kdor plača pred določenim obrokom, takemu da upnik nekaj popusta; določen obrok za poravnanje zadolženja pri Bogu je večnost. Ako takoj sedaj vračaš s pokoro, ti da tudi Bog popust; ako ga pa zamu liš,

ti ne bo pomagala ni prošnja ni stok, plačal boš v vicah in ne reši te niti angelj, niti Mati božja, niti Bog sam, sicer ne bi bil neskončno pravičen.

V spodbudo ne v pscnemanje. 1.) Neki ženski se je naredil rak pod vratom. Radi smradu ji ni hotel nikdo streči. Sv. Katarina pak je najbolj zanjo skrbel; prav prijazno je ravnala ž njo. Snažila in obvezovala ji je rano s toliko ljubeznijo, da se je bolnica sama čudila. A rana se je vedno bolj hujšala in smrad je bil neznosen; celo junaški oskrbnici se je hotel želodec obrniti. „Ali res, Katarina“, pravi sama sebi, „da se tako bojiš sestre, ki je z isto krvjo Jezusovo odkupljena, kakor ti!“ Po teh besedah pritisne usta, nos in cel obraz tako dolgo na rano, da jo mine stud.

2.) Sv. Frančišek Saleški se ni dotaknil okusnih jedi, ki bi mu bile ugajale; prav pridno pa je segal po onih, ki mu niso bile vseč. Tega ni nikdo zapazil; vsak je mislil, da so mu te najbolj po godu. Pri nekem kosilu dejal je strežnik po pomoti v posodico za sol moke. Gostje so to takoj zapazili, sv. Frančišek pa, ki ni bil vaje paziti, kaj je, osolil si je z moko jedi in ne bi bil zapazil, da ni dal gospodar moke zameniti s soljo.

3.) Neki puščavnik je bil zjutraj silno lačen, vendar pravi: res sem lačen, vendar bom počakal do poldne, potem bodem jedel. Poldne pride, a puščavnik pravi: malo hudo bo, pa do treh popoldne se bo že še dalo prebiti. Ko je ura tri popoldne, namoči kruh v vodo in pravi: še do šestih moram počakati, prej se mi kruh ne razmoči. Ura je šest. Puščavnik opravi najprvo molitve, katere mu nalaga red, nato zavžije še-le revno kosilce. To je ponavljal več dni zaporedoma.

4.) Drug puščavnik kopal si je vodnjak. Kakoršno vodo dobim, tako bom rabil, pravi sam pri sebi. Koplje in prikoplje do grenko slane vode. Kljub temu ostal je tu do svoje smrti, celih trideset let. Bratje so mu rekali: „pojdi drugam, saj vidiš, da je tu pregrenka voda“, a on je vedno odgovarjal: „ako se bomo ogibali grenkobe zatajevanja in ne bomo delali na tem svetu pokore, ne bomo nikdar deležni sladke večnosti“

5.) Pobožen mož je bil na smrt bolan. Njegov strežaj ga vpraša, ali naj mu skuha štrukljev. Bolnik privoli. Strežnik je imel dve posodi, ki ste bili popolnoma jednaki. V jedni je bil med, v drugi smrdljivo olje, ki je bilo komaj še za svetilko. Po pomoti naredi s tem oljem štruklje in jih prinese bolniku. Ta jih poskusi, ne črhne ni besedice in je dalje. Malo trdo je šlo, zato ga strežnik opominja naj le je, saj so štruklji dobri, „tudi jaz jih bom jedel“. Poskusi jih, a prav tako hitro izbrusi košček iz ust in prosi bolnika odpuščanja. Ta pa odgovori: „Nikar ne bodi žalosten; ako bi bil Bog hotel, da jem sladke štruklje, bi jih bil pa z medom naredil“.

„Oče, prosim jedi“. Neki gospod pripoveduje sledeče: „Pred več leti sem bil povabljen na kosilo pri nekem tesarju. Kaj smo jedli, sem pozabil, a nepozabljiva mi je bišna navada, da je vsak otrok poljubil pred obedom svojemu očetu in rekel: „Oče, prosim jedi“, in po obedu isto tako poljubljajoč roko dejal: „Oče zahvaljujem se za jed“. Kolikorkrat se na to domislim, vselej se spomnim, koliko bolj smo

dolžni mi zahvaliti se nebeškemu Očetu in s srčno pobožnostjo reči „Oče, prosim jedi“ in „Oče, zahvaljujem se za jed“. Molitev pri mizi je prošnja, naj nam nikdar ne zmanjka vsakdanjega kruha, in zahvala za hrano, ki jo tako brez svojega zaslužnja prejemamo že leta in leta iz njegovih očetovskih rok“.

Kako je cenil O' Connell duhovne vaje. O' Connell je mož, ki je oslobodil v tem stoletju tlačeno irsko ljudstvo; njegova govorniška nadarjenost je zmogla več nego orožje. O' Connell, goreči katolik, se je odtegnil vsako leto javnemu delovanju za štirinajst dni, da je opravil duhovne vaje. Delal je ravno duhovne vaje neko leto, ko so prišli somišljeniki k njemu in ga pozivljali silno, da naj pride k seji državnozborski, beseda bo nekaj izdala za dobro stvar. O' Connell jim pa odgovori: „Pomirite se, gospodje, ko jaz tu molim, branim in zagovarjam našo stvar pred Bogom: jaz molim tu: Pridi k nam Tvoje kraljestvo in čast Božja naj se širi! Oslobojenje Irake ne bo zgubilo pri tem nič. Premišlujem besede Jezusa Kristusa: Išcite najprej kraljestvo Božje in njegovo pravičnost, vse drugo bode Vam privrženo. O, pustite me, da verujem Kristusovim obljubam in pustite, da državni zbor nam še grozi! Pri spovedi klečoč sem močnejši nego na bojišču, ko imam roke kvišku vzdignjene“. Tako sodi slavni lajik O' Connell o duhovnih vajah.

Zemeljska sreča pri brezbožnikih je slabo znamenje. Kolikrat slišimo uboge, bolne in trpeče vsake vrste tožiti: saj vendar nič slabega ne storim, in Bogu služim! Zakaj pač toliko trpim! Zdravja ni, hrane in obleke tudi ne, dostikrat se ne morem niti do sitega najesti, ne morem si kupiti zdravil, nimam od skrbi in žalosti miru ni po noči ni po dnevi. Oni brezbožnež pa živi razuzdano, ne veruje na Boga, a ima denarja, imetja, zabave in vseh ugodnosti, kolikor le hoče, je tudi zdrav in vesel! — Misli na Lazarja in bogatina. Večnost bo to vse poravnala. Bogatinu je dejal Abraham: Prejel si dobro v življenju, Lazar pa hudo; zato je on sedaj potolažen, ti pa si mučen; kajti kogar Bog ljubi, onega tepe, kogar sprejme, tega biča. Poiščimo drugo primerico. Onim živalim, katere odločimo za mesnico, ne nalagamo dela; skrbimo zanje, snažimo in hranimo jih kar se najbolje da; one pa, katere ljubimo, jih imamo v manjšem številu, jim damo dela in dostikrat tudi paiilo, zato pa ostanejo v gospodovi hiši in imamo veselje ž njimi. Kako ne-jednako se godi psom v Afriki in na Kamčatki! Onim psom je dobro, niso tepeni, jih dobro krmijo in se vesele, a ko se odebele, — jih pobijejo. Pri Kamčadalu pa se trda godi psom, vleči morajo sani, še-le zvečer dobe nekoliko hrane; ko vlečejo in teko, toliko trpe, da so po dlaki vsi krvavi; nekateri udarec morajo prenesti, ako so vsled trudnosti nepotrpežljivi in obstanejo na poti. Vendar gospodar jih ljubi, skrbi zanje, jih brani in jih ima rad krog sebe. Ž njim spe v isti koči in ima jih skoraj kakor člane svoje družine. Nekako tako dela Bog z dobrimi ljudmi; na zemlji jih tepe, da se pokore za svoje pregreške. Hudobneže pa dostikrat na tem svetu poplača za ono malo, kar store dobrega. Ni torej slabo znamenje, ako pobožne duše tu mnogo trpe; mnogo bolj žalujmo, ako vidimo da se hudobnežem dobro godi.